

CILIA.

DOOR

JOHANNA FILIPS.

Ten N.W. van het dorp Z. ligt eene groote uitgestrektheid heide en sparrenbosschen. Uren lang kan men er ronddwalen zonder boerderij noch bebouwd land te zien. Op het zuidelijke punt van de heide staat een groep lage, uit klei opgetrokken huttekens; het heet er „de Hel” en daar wonen bezembinders en wildstroopers; ruwe, ontembare natuurmenschen, worden zij in de streek geschuwd en gevreesd. Nu en dan waagt zich nochtans in hun midden een jonge priester, een onderpastoor uit het naast liggende dorp, die zijn ambt van zieleredder ter harte neemt en tracht de moeders te overreden hunne kinderen, die de vereischte jaren bereikt hebben, naar de „leering” te sturen, onder belofte van een pak nieuwe kleeren wanneer zij hunne eerste communie doen. Enkelen laten zich gezeggen en zekere jaren zijn er wel vijf of zes van die „boschkinders”, zooals hunne medeleerlingen hen met minachting noemen, op de banken in de kerk aanwezig.

„Gij moet Cilia ook maar eens meesturen, vrouw,” zei eens de jonge onderpastoor, die zijn „ronde” deed. „Ik zou, mij dunkt, wel iets tot haar verstand kunnen brengen. Kon zij hare eerste communie doen, zij ware misschien gered. Het is nog gebeurd dat zulke schapen van kinderen veel verbeterden met het leeren van den catechismus.

De toegesproken vrouw zat gehurkt vóór de deur van hare hut, fijne takjes bezemhout op hoopjes leggend. De jonge priester stond vóór haar, de hoop bezemhout tusschen hen. Hare pikzwarte stoute oogen zochten de zijne, aldoor de ongekamde, reeds grijzende haarklissen, die slordig uit haar paarsche katoenen muts om haar voorhoofd hingen en door den wind heen en weer geschoven werden.

— Gij kunt het nog eens probeeren, mijnheer de onderpastoor, zei ze met iets schimpends in haar toon. Zij is misschien wijzer geworden sedert verleden jaar, wil ik haar eens roepen?

Op een toestemmend teeken van den priester voegde zij er bij:

— Maar ga dan eerst in huis, want als zij u van verre ontwaart, komt zij toch niet.

Het vorige jaar reeds had de onderpastoor het willen beproeven Cilia te temmen, zooals hij zei. Hij had haar willen dwingen vóór hem te blijven staan en haar, te dien einde krachtig bij de polsen vastgehouden, terwijl het kind, radeloos van schrik, zich los wrong en gilte. Hij begreep dat hij te ver gegaan was en wilde nu met zachtheid te werk gaan.

De vrouw verhief het hoofd, en met krachtige stem riep zij: Cilia!